

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Alliance Corporation s.r.o., v likvidaci**, se sídlem Karlovo náměstí 290/16, Praha 2 - Nové Město, IČ: 24298271, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2015, č. j. 622/15/5100-41453-706611,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před daňovými orgány

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“) zamítlo jeho odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územního pracoviště pro Prahu 2 (dále jen „správce daně“) ze dne 14. 11. 2014, č. j. 6531526/14/2002-

00540-105546, č. j. 6515504/14/2002-00540-105546 a č. j. 6517252/14/2002-00540-105546 (všechny tři dále společně jen jako „zajišťovací příkazy“ nebo „zajišťovací příkaz“).

Správce daně dotčenými rozhodnutími vydal podle § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), zajišťovací příkazy na úhradu daně z přidané hodnoty, která nebyla dosud stanovena, složením jistoty na depozitní účet finančního úřadu, a to na částku 586 268 Kč za měsíc květen 2014, na částku 755 778 Kč za měsíc červen 2014 a na částku 867 587 Kč za měsíc září 2014. V odůvodnění zajišťovacích příkazů správce daně shodně konstatoval, že má pochybnosti, že žalobce prokáže splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně. Za situace, kdy šetřením nebyl dohledán žádný majetek žalobce (vyjma finančních prostředků na bankovních účtech, které mohou být rychle převedeny) a byly zjištěny další podezřelé skutečnosti (například výběr vysokých částek z bankovního účtu žalobce), existuje zde důvodná obava, že úhrada dosud dostatečně nestanovené daně bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo že její vybrání bude spojeno se značnými obtížemi a že hrozí nebezpečí z prodlení.

Proti zajišťovacím příkazům brojil žalobce odvoláními. Vzhledem k tomu, že žalobce v těchto odvoláních uplatnil shodné námitky, rozhodl žalovaný z důvodu procesní ekonomie o podaných odvoláních jedním (nyní napadeným) rozhodnutím.

Žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil. V odůvodnění uvedl, že správce daně neporušil v předmětném řízení žádnou ze základních zásad daňového řízení (zákonnosti, přiměřenosti, zdrženlivosti či legální licence). Vyzdvihl, že souhrn zjištěných skutečností (především tzv. virtuální sídlo žalobce, absence registrace k dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a k dani silniční, absence vlastnictví movitých či nemovitých věcí, vyjma peněz na bankovním účtu, absence webových stránek či fakt, že žalobce může ve velmi krátkém časovém horizontu ukončit svoji činnost) vyvolávají důvodnou obavu, že v době vymahatelnosti bude daň nedobytná nebo že její vybrání bude spojeno se značnými obtížemi. Dodal, že ze zkušeností orgánů finanční správy plyne závěr, že výběry vysokých částek v hotovosti zpravidla indikují snahu zastřít důkazní stopu finančních prostředků, která je zanechávána při bezhotovostních transakcích, takže na takové jednání pohlíží jako na rizikovou okolnost, ke které je nutno přihlédnout při vydání zajišťovacího příkazu. Nadto naplnění podmínek dle § 167 daňového řádu může být naplněno i v případech, kdy ucelený a logický okruh nižší intenzity svědčí o majetkové nedostatečnosti daňového subjektu, který vyvolává odůvodněnou obavu o jeho schopnosti daň uhradit v době její vymahatelnosti. Žalovaný neshledal, že by byla porušena zásada procesní rovnosti (správce daně naopak postupoval standardně), zásada spolupráce (žalobce mohl odstranit předložením relevantních důkazů důvodné pochybnosti správce daně), zásada poučovací ani zásada hospodárnosti. Správce daně také postupoval v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, kdy správně neopomenul též poznatky z jiných srovnatelných případů. Správce daně rovněž řádně odůvodnil výši zajišťovaných částek, kdy pomocí pomůcek vyčíslil jak výši předpokládaných, dosud nestanovených daňových povinností na dani z přidané hodnoty,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

tak i stanovil výši jistot k zajištění jejich úhrady. Žalovaný zdůraznil, že není standartní, aby obchodní společnost s tak vysokými obraty vykazovala velmi nízké daňové povinnosti na dani z přidané hodnoty. Opakovaně též konstatoval, že zajišťovací příkaz je rozhodnutím předběžné povahy a nelze jej ztotožňovat s nalézacím řízením ke stanovení daňové povinnosti.

II. Obsah žaloby

Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný v rámci odvolacího řízení zamítl jeho odvolání, aniž by se vypořádal s předestřenými námitkami. Žalovaný nepřístupoval k podanému odvolání nestranně, nezájatě a objektivně, jak mu ukládá zákon, ale naopak všechny své argumenty a závěry směřoval k tomu, aby potvrdil správnost postupu správce daně.

Žalovaný zcela opominul, že správce daně nezajistil dostatečné podklady pro vydání zajišťovacích příkazů, jak mu ukládá § 167 odst. 1 daňového řádu. Dle žalobce se správce daně ve zdůvodnění svého rozhodnutí opíral pouze o fabulace, bez jakýchkoli konkrétních důkazů o tom, že by žalobce nepostupoval v souladu se zákonem.

Správce daně se ve svém rozhodnutí dle žalobce uchýlil k vytváření vlastních právních norem a podmínek podnikání a toto pochybení žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak nenapravit. Žalobce v této souvislosti považuje za vágní závěry žalovaného k jeho virtuálnímu sídlu, registraci k dalším daním, zaměstnancům a webovým stránkám. V této souvislosti namítá, že v napadených rozhodnutích není vysvětleno, co znamená, že nesídlí v místě svého sídla; dle jeho názoru adresu sídla má a poštu přijímá. Podobně neobstojí tvrzení daňových orgánů, že žalobce nedisponuje žádným zabavitelným majetkem, protože je řada podnikatelských subjektů, které mají jako majetek především peněžní prostředky a přitom volně podnikají. Ani fakt, že žalobce není registrován k dani silniční a nemá zaměstnance, není relevantní. Bez jakéhokoli důkazu pak daňové orgány uvedly argument, že žalobce dosahuje velmi nízké daňové povinnosti vzhledem ke svému obratu, kdy nezohlednily, jaká by měla být daňová povinnost v daném oboru. A schopnost ukončit svou podnikatelkou činnost během velmi krátkého období má většina menších podnikatelských subjektů. Ani jeden z uvedených argumentů tedy pro vydání zajišťovacích příkazů neobstojí.

Žalovaný nadto ve zdůvodnění svého rozhodnutí zcela opominul skutečnost, že žalobce byl vždy kontaktní, reagoval na oznámení správce daně a ve lhůtě plnil veškeré povinnosti vyplývající z jeho podnikatelských aktivit.

Žalobce uvádí, že veškeré pohyby v hotovosti byly zcela transparentní a byly evidovány v účetnictví žalobce, takže tento důvod nemohl být relevantní pro vydání předmětných zajišťovacích příkazů.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Žalovaný zcela pominul též skutečnost, že obava ani nebezpečí z prodlení nebyly ničím zdůvodněny a žádné reálné nebezpečí nehrozilo, ani nebylo prokázáno. Dle žalobce zajišťovací příkazy byly vydány správcem daně na základě ničím neopodstatněných domněnek.

Žalobce se dovolává porušení § 7 odst. 2 daňového řádu, neboť mu vznikly další náklady v souvislosti s blokací peněžních prostředků.

Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž řádně a dostatečně odůvodnil svůj právní názor vycházející ze zjištěného skutkového a právního stavu souzené věci.

Žalovaný uvádí, že při vydání zajišťovacího příkazu je klíčové zjištění indicií, které důvodně nasvědčují závěru o předpokladu nedobytnosti či značných obtížích při vybrání daně. Dle žalovaného shromážděné indicie vydání zajišťovacích příkazů v dané věci odůvodňovaly.

Žalovaný konstatuje, že pro vydání zajišťovacího příkazu není doložení toho, že daň bude skutečně stanovena, relevantní, na rozdíl od důvodné obavy z její nedobytnosti či ztížené dobytnosti v době její vymahatelnosti. Navíc zákon presumuje možnost stanovení daně ve výši odlišné od částky, která byla zajišťovacím příkazem uložena k úhradě. V opačném případě by vydání zajišťovacího příkazu na dosud nestanovenou daň zcela postrádalo smysl, neboť pokud by správce daně spolehlivě doložil, že daň bude stanovena v určité konkrétní výši, již by mu nic nebránilo tuto daň stanovit.

Žalovaný připomíná, že je třeba od sebe odlišit proces dokazování v nalézacím řízení a v řízení zajišťovacím, v němž se postup omezuje na naplnění zákonných podmínek daných v § 167 daňového řádu. Oproti tomu v nalézacím řízení jde o proces nepoměrně širší s možností různých aktivit (práv a povinností) jak ze strany správce daně, tak ze strany daňového subjektu. Předpokladem pro vydání zajišťovacího příkazu není prokázání platební neschopnosti či nevůle daňového subjektu, ale zjištění existence skutečností a okolností, u nichž lze logicky předpokládat, že mohou negativně ovlivnit výběr daně. Dle žalovaného správce daně správně úvahu o tom, že žalobce v budoucnu nezbytnými prostředky či jejich částí již disponovat nebude, ačkoli je v době vydání odvoláním

napadených zajišťovacích příkazů ještě měl, dostatečně přestřel a odůvodnil, takže uvedl konkrétní důvody, které podepřely existenci odůvodněné obavy.

K zásadě hospodárnosti žalovaný uvádí, že tato zásada vychází z povinností správce daně, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady. Nejedná se však pouze o náklady osob zúčastněných na správě daní, ale i o náklady správce daně, potažmo státního rozpočtu. Vzhledem ke skutečnosti, že se v dané věci jednalo o dosud nestanovené daňové povinnosti s předpokládanou celkovou výší cca 2,2 mil. Kč, byly zajišťovací příkazy jediným zákonným prostředkem, který umožňoval dosáhnout cíle správy daní.

Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Argumentace při jednání

Žalobce se, i přes řádné předvolání, k jednání nedostavil.

Žalovaný setrval na argumentaci vyřčené ve svém vyjádření a navrhl žalobu zamítnout.

V. Vlastní posouzení věci

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 167 odst. 1 daňového řádu je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.

Podle § 167 odst. 2 téhož zákona zajišťovacím příkazem správce daně uloží daňovému subjektu úhradu v příkazu uvedené částky.

Podle § 103 zákona o DPH hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz účinný a vykonatelný okamžikem jeho vydání. Správce daně současně s vydáním zajišťovacího příkazu učiní pokus vyrozumět vhodným způsobem daňový subjekt o vydání zajišťovacího příkazu a sepiše o tom úřední záznam.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

A) Vypořádání odvolacích námitek

Soud se nejprve zabýval otázkou, zdali žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně reflektoval žalobcovy odvolací námítky. Jestliže však posoudil odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, shledal, že obsahuje nosné důvody, proč žalovaný považoval vydání napadených zajišťovacích příkazů za souladné se zákonem. Navíc z jeho odůvodnění nelze dovodit, že by se žalovaný dostatečně nevěnoval jednotlivým odvolacím námitkám žalobce, naopak z něho vyplývá, že všechny odvolací námítky postupně vypořádal. Nadto nelze pominout, že předmětná žalobní námitka žalobce je formulována značně obecně, neboť žalobce neuvádí, jakou konkrétní námitku neměl žalovaný vypořádat. Ze žaloby tak spíše vyplývá, že žalobce rozporuje věcné závěry daňových orgánů; nesouhlas s vyřčenými skutkovými a právními závěry však nelze zaměňovat s tvrzenou absencí řádného odůvodnění. S ohledem na výše uvedené soud přistoupil k věcnému přezkumu žalobcových námitek.

B) Důvody svědčící budoucí nedobytnosti daně

Ke konkrétním námitkám žalobce soud předně připomíná, že při přezkumu zákonnosti zajišťovacího příkazu je třeba se především zabývat tím, zda správní orgány postupovaly v souladu s § 167 daňového řádu a řádně zdůvodnily, že je dána odůvodněná obava, že daň (v posuzované věci dosud nestanovená daň z přidané hodnoty) bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi. Platí přitom (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 As 27/2014-31, č. 3049/2014 Sb. NSS), že naplnění odůvodněné obavy je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Bylo by velmi obtížné a málo funkční snažit se institut odůvodněné obavy vymezit či zpřesnit stanovením více či méně abstraktních nepřekročitelných mantinelů nebo mnohabodovým testem jeho použitelnosti. Existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně. Vydání zajišťovacího příkazu však nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence, kdy se daňový subjekt zbavuje majetku nebo kdy činí účelově kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně. Soud v této souvislosti souhlasí s názorem žalovaného, že zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. Okruh indicií a závěry o ekonomické situaci daňového subjektu musí být přesvědčivě popsány v zajišťovacím příkazu (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 9 Afs 13/2008–90, č. 2001/2010 Sb. NSS).

S ohledem na výše uvedené soud posoudil zajišťovací příkazy vydané vůči žalobci a shledal, že tyto obstojí shora kladeným podmínkám. V nyní posuzované věci správce daně a především žalovaný velmi obsáhle odůvodnili nezbytnost vydání dotčených zajišťovacích příkazů s ohledem na možnou nevymahatelnost či ztíženou vymahatelnost v budoucnu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

stanovené daně. Jejich závěry jsou jasné a nevzbuzují pochybnosti stran důvodnosti existence těchto odůvodněných obav. Soud musí souhlasit se žalovaným, že tyto důvody svědčící nedobytnosti v budoucnu stanovené daně je nezbytné posuzovat komplexně a nikoli odděleně. Důvody, které byly specifikovány v rozhodnutích daňových orgánů, sice jednotlivě mohou vyvolávat pochybnosti o dostatečné opoře pro vydání zajišťovacího příkazu, tak ve svém souhrnu i dle soudu naplňují zákonem stanovené požadavky (viz shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Afs 160/2016 – 27). Vydání zajišťovacích příkazů proto městský soud neshledal nezákonným.

K jednotlivým důvodům, svědčícím budoucí nedobytnosti daně, soud uvádí následující.

Soud se ztotožňuje se žalobcem, že zřízení sídla na virtuální adrese neodporuje žádnému právnímu předpisu a jedná se o běžnou obchodní praxi. Zároveň však dává zapravdu žalovanému, že tímto způsobem je žalobce pro správce daně fakticky nedosažitelný. Zřízení virtuálního sídla spolu se skutečností, že žalobce nemá žádnou provozovnu, značí, že žalobce nevlastní movité věci, které by v případě vzniku nedoplatku na dani mohly sloužit k jeho zajištění či úhradě. Proto nelze rozporovat, že existence virtuálního sídla může představovat jeden z podpůrných důvodů pro vydání zajišťovacích příkazů.

K hodnocení majetkové situace žalobce ze strany daňových orgánů soud připomíná, že je-li s ohledem na okolnosti pravděpodobné, že daňový subjekt splatnou daň uhradí, byť postupně, je třeba zásadně upřednostnit standardní stanovení daně před okamžitým uspokojením budoucí daňové pohledávky exekucí zajišťovacího příkazu na dosud nesplatnou nebo nestanovenou daň, jejímž důsledkem je ekonomická likvidace daňového subjektu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 239/2015 - 66). Proto je povinností daňových orgánů před vydáním zajišťovacího příkazu zkoumat majetkovou situaci dotčeného daňového subjektu. Pokud však daňové orgány zjistí (jako ve věci žalobce), že tento subjekt nedisponuje žádným zabavitelným majetkem, může být tato skutečnost jedním z důvodů pro vydání zajišťovacího příkazu, neboť zvyšuje riziko nedobytnosti v budoucnu stanovené daně. Obzvláště pokud tomuto závěru nasvědčují též další skutečnosti, což nastalo v nyní hodnocené věci.

Soud také musí dát za pravdu žalovanému, že obavu z vymahatelnosti v budoucnu stanovené daně může podnítit též možnost ukončení podnikatelské činnosti ve velmi krátkém časovém horizontu. Jakkoli ani tato skutečnost sama o sobě nemůže být pro hodnocení důvodných obav dostatečná, tak ve spojitosti s dalšími důvody může svědčit nezbytnosti vydání zajišťovacího příkazu. Správce daně totiž může mít na základě této skutečnosti důvodnou obavu, že pokud by v budoucnu řádně stanovil daň, kterou měl daňový subjekt odvést, tak k odvedení této daně již nedojde, neboť na vyměření daňové povinnosti tento subjekt zareaguje ukončením své činnosti, resp. převedením všech finančních prostředků na jiné účty.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Pokud se pak jedná o absenci registrace žalobce k dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a k dani silniční, tak již žalovaný uvedl, že tato skutečnost sama o sobě odůvodněnou obavu nezakládá a nemohla by být podkladem pro vydání zajišťovacího příkazu. Zároveň však žalovaný správně podotkl, že i tyto okolnosti mohou svědčit o nestabilní a ne zcela standartní podnikatelské činnosti žalobce. A za této situace i dle soudu mohou být využity ke komplexnímu posouzení nezbytnosti vydání zajišťovacího příkazu z důvodu naplnění podmínek obsažených v § 167 daňového řádu.

Jak již bylo řečeno, všechny uvedené skutečnosti dle soudu vedou ve svém souhrnu k závěru o existenci důvodné obavy o vymahatelnosti v budoucnu stanovené daně, na čemž nic nemění, pokud by jednotlivě pro vyvození těchto obav dostatečné nebyly. Neobstojí přitom tvrzení žalobce, že žalovaný i správce daně vycházely pouze z obecných tvrzení a fabulací, neboť jak vyplývá i ze shora řečeného, své závěry odůvodnily konkrétními skutkovými okolnostmi. A žalovaný posouzením těchto jednotlivých skutečností nevytvářel nové podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu, jak tvrdí žalobce, nýbrž pouze v souladu se zákonem posuzoval naplnění zákonné podmínky, že „odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi“. Pro úplnost pak soud uvádí, že žalobce mohl předložit konkrétní důkazy, které by vyvrátily závěry daňových orgánů, resp. by prostřednictvím těchto důkazů mohl prokázat, že zde neexistuje důvodná obava o vymahatelnosti v budoucnu stanovené daně. Takto však žalobce nepostupoval, a i proto nyní neobstojí jeho tvrzení, že zde nebyly dány skutkové důvody pro vydání zajišťovacích příkazů.

C) Důvody svědčící budoucímu stanovení daně

Soud se dále zabýval námitkami žalobce vztaženými k okolnostem budoucího stanovení daňové povinnosti.

V rozsudku ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015-48, Nejvyšší správní soud konstatoval, že při vydávání zajišťovacího příkazu nebude namíste obšírně prokazovat otázky, které z povahy věci souvisí se stanovením samotné daně, nikoliv s otázkou existence odůvodněné obavy ve smyslu shora cit. § 167 odst. 1 daňového řádu. Jinak by totiž správce daně stanovoval daň dvakrát: jednou v zajišťovacím řízení, jednou v samotném řízení vyměřovacím. Nelze tedy požadovat po správci daně, aby v rámci zajišťovacího příkazu, respektive rozhodnutí o zamítnutí odvolání, postavil najisto a detailně prokazoval veškeré skutečnosti relevantní pro stanovení daně, neboť pro takový postup je místo v řízení o stanovení (doměření) daně.

Na druhou stranu ale judikatura také vyzdvihla (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104), že nelze od otázky existence dosud nestanovené daňové povinnosti zcela odhlédnout. Správce daně je povinen důvody, pro

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

kteřé je budoucí stanovení daně přiměřeně pravděpodobné, přezkoumatelným způsobem uvést v odůvodnění zajišťovacího příkazu a v odůvodnění rozhodnutí o odvolání řádně vypořádat námitky, kterými daňový subjekt tuto dosud nestanovenou daňovou povinnost vyvrací. Odůvodněnou obavu ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu tak nelze vztahovat pouze k budoucí vymahatelnosti daně, ale k celé dispozici tohoto ustanovení, tj. právě i k otázce daňové povinnosti, jež dosud není splatná, popř. bude teprve v budoucnu stanovena. Pokud by tomu tak nebylo a soud by přezkoumával pouze odůvodněnou obavu ve vztahu k budoucí vymahatelnosti dosud nestanovené daně, pak by byl správním orgánům otevřen prostor pro ničím neomezenou libovůli, která není slučitelná s demokratickým právním státem. Postačovalo by totiž pouze stanovit dostatečně vysokou částku dosud nestanovené daně přesahující majetek daňového subjektu, a tím by byla vždy založena odůvodněná obava ohledně budoucí vymahatelnosti takto vysoké částky daně. Vzhledem k tomu, jak závažný zásah do základního práva na ochranu vlastnictví a do práva podnikat představuje zajišťovací příkaz, který je způsobitelným podkladem pro vedení exekuce na majetek daňového subjektu, by takový závěr byl zcela nepřijatelný.

V napadeném rozhodnutí žalovaný, jakož i dříve správce daně v zajišťovacích příkazech, dovodil možnou dosud nestanovenou daňovou povinnost především ze skutečnosti, že i přes vysoké obraty žalobce vykazuje velmi nízké daňové povinnosti. Za měsíc květen 2014 činila vlastní daňová povinnost 18 326 Kč při základu daně 2 879 021 a DPH 604 594, za měsíc červen 2014 činila vlastní daňová povinnost 22 779 Kč při základu daně 3 707 255 Kč a DPH 788 557 a za měsíc září 2014 činila vlastní daňová povinnost 38 459 Kč při základu daně 4 314 500 Kč a DPH 906 046 Kč. Zároveň žalovaný přihlédl k výběru vysokých částek v hotovosti z bankovního účtu žalobce, neboť toto může souviset se skutečností, že plátce daně přijímá plnění, ze kterých nemá nárok na odpočet daně, nebo takový postup vyžadují dodavatelé ve snaze vyhnout se placení daní. Peněžní prostředky vybrané v hotovosti činily v květnu 2014 1 919 000 Kč, v červnu 3 045 500 Kč a v září 5 398 000 Kč. Uvedené skutečnosti dle soudu představují logický okruh indicií vztahující se k budoucímu stanovení daně, takže důvody, ze kterých žalovaný a správce daně dovodily pravděpodobnost budoucího stanovení daně, se jeví jako dostatečné. Soud zde přitom musí dát za pravdu žalovanému, že komplexní dokazování a zjišťování veškerých relevantních okolností má své místo až v doměřovacím řízení, respektive v následném soudním řízení o přezkoumání dodatečných platebních výměrů. Nelze přitom vyloučit, že by daň nemusela být skutečně doměřena, uvedené však nic nemění na skutečnosti, že v době vydání napadených zajišťovacích příkazů zde vyvstávaly důvodné pochybnosti, že vlastní daňová povinnost vykázaná žalobcem není dostatečná a v budoucnu bude daň doměřena. I dle soudu přitom výše zmíněné částky, které sám žalobce uvedl v přiznání k dani z přidané hodnoty, nasvědčují pochybnostem o správnosti výše vlastní daňové povinnosti. A zároveň též významné výběry hotovosti z bankovního účtu žalobce (jakkoli samozřejmě samotné výběry hotovosti nejsou v rozporu s žádným právním předpisem upravujícím činnost podnikatelského subjektu či jeho daňové povinnosti) mohou indikovat „podezřelé“ kroky daňového subjektu. Platí ale, že ty jsou řádně objasněny nikoli v zajišťovacím řízení, nýbrž až následně v nalézacím řízení.

Navíc soud připomíná, že nižší míru odůvodněné obavy (tj. pravděpodobnosti) ve vztahu k budoucímu stanovení daně lze do určité míry kompenzovat vysokou mírou

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

odůvodněné obavy ve vztahu k budoucí vymožitelnosti této daně. Pokud by tedy byly dány pouze „slabé“ důvody k domněnce ohledně budoucího stanovení daně, avšak existovaly by skutečnosti jednoznačně nasvědčující tomu, že by byl daňový subjekt nekontaktní či jeho dlouhodobý majetek by byl neobvykle malý, tak takové „silné“ důvody zakládající odůvodněné obavy ve vztahu k dobytosti daně by byly dostatečné pro vydání zajišťovacího příkazu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104). A jak vyplývá ze shora uvedeného, v dané věci tato obava z možnosti budoucího vymožení případně stanovené daně byla velmi vysoká a daňové orgány ji řádně odůvodnily konkrétními okolnostmi týkajícími se žalobce a jeho podnikatelských aktivit. Dle soudu tedy tyto skutečnosti představují „silné“ důvody pro vydání zajišťovacího příkazu, takže převyší i případně „slabší“ důvody k domněnce ohledně budoucího stanovení daně. Přezkoumávané zajišťovací příkazy, jakož i rozhodnutí žalovaného, tedy i v tomto ohledu obstojí a předmětné námitky žalobce nejsou důvodné.

D) Další námitky žalobce

Soud pak neshledal důvodnými ani další námitky žalobce.

Skutečnost, že se správce daně ani žalovaný nezabývali dosavadním plněním daňových povinností žalobce, nezakládá dle soudu nezákonnost zajišťovacích příkazů, neboť jednak nejde o zákonnou povinnost, a jednak ani „vzorná“ dosavadní platební morálka by vzhledem k ostatním indiciím nemohla existenci odůvodněné obavy rozptýlit (viz např. shodně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 9. 2015, č. j. 62 Af 7/2014 – 56). Jak již bylo řečeno, dle městského soudu byly naplněny podmínky pro uplatnění postupu dle § 103 zákona o DPH, přičemž uvedená okolnost nemohla na důvodnosti vydání zajišťovacích příkazů nic změnit.

Jestliže se pak žalobce dovolává porušení § 7 odst. 2 daňového řádu, neboť mu vznikly další náklady v souvislosti s blokáží peněžních prostředků, uznává soud, že zásada hospodárnosti neboli procesní ekonomie stanoví, že je povinností správce daně postupovat při správě daní tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady. Zároveň však soud připomíná, že tato zásada není pro daňové řízení stěžejní, přičemž je nabíledni, že v některých případech musí ustoupit jiným, v daném okamžiku důležitějším zásadám. Ostatně takto také komentářová literatura uvádí, že s ohledem na skutečnost, že správa daní je významným autoritativním vpádem do práv subjektů, pak zájem na hospodárnosti řízení ve vztahu ke státnímu rozpočtu bude plnit mnohem méně významnou roli než zájmy ostatní (viz Lichnovský, O. a kol.: Daňový řád. 3. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 44). V dané věci daňové orgány postupovaly především na základě povinnosti náležitě zjistit a stanovit daňovou povinnost daňového subjektu v rovině nalézací, jakož i zabezpečit její úhradu v rovině platební. S ohledem na konkrétní skutkové okolnosti považovaly za nezbytné zajistit případné uhrazení daně vydáním zajišťovacích příkazů, přičemž takto postupovaly v souladu se zákonem a judikaturou. Za této situace soud nemůže seznat porušení zásady hospodárnosti obsažené v § 7 odst. 2 daňového řádu,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

neboť tato zásada musela ustoupit jiným zásadám správy daní, především povinnosti daňových orgánů zabezpečit řádný výběr daní.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. 5. 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu